

Pohádky o zvířátkách

Převyprávěla Eva Mrázková

Ilustroval Aleš Čuma

Pohádky o zvířátkách

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Eva Mrázková
Pohádky o zvířátkách – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Pohádky o zvířátkách

Převyprávěla Eva Mrázková
Ilustroval Aleš Čuma

Obsah

Zvířátka a Petrovští	7
O bílém hadu	18
O kohoutkovi a slepičce	31
Kocour v botách	39
Jak si pejsek s kočičkou dělali k svátku dort	48
O věrném koníkovi	55
O neposlušných kůzlátkách	66
O třech prasátkách	72
O labuti	82
O kocouru, kohoutu a kose	92

Zvířátka z pohádek
ráda tě potěší,
příběhy, pohledem,
tiše, už vypráví...

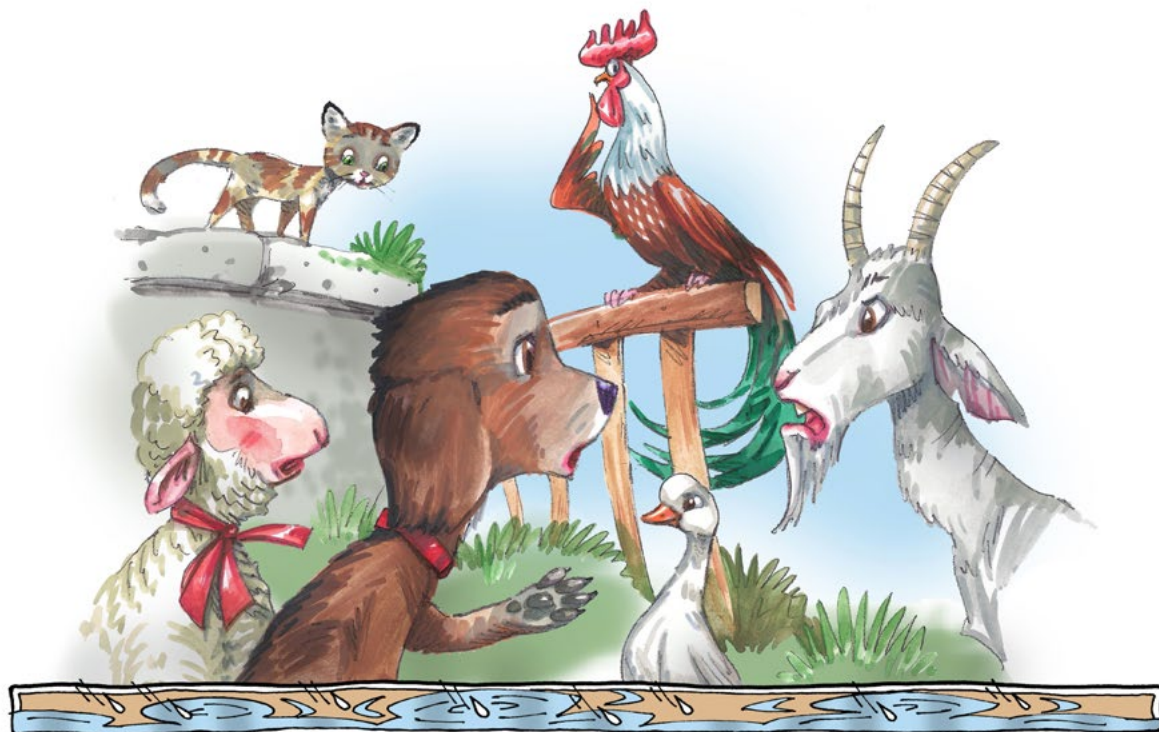

Zvířátka a Petrovští

V malé chaloupce na kraji vesnice žil vdovec s malou dcerou Zdeničkou. Sice se měli hodně co otáčet, aby se užívali, často třeli bídu s nouzí, ale přesto žili spokojeně. Na jaře společně vysázeli na políčku brambory, starali se o zeleninu na zahrádce, v létě Zdenička sbírala semínka a lesní plody, tatínek sekal trávu a sušil seno na zimu pro zvířata, která chovali. Přes zimu si přivydělávali tkaním plátna a pletením košů z proutí. Avšak jejich poklidný život narušily dva hubené roky po sobě. Kvůli nepřízni počasí se na políčku ani na zahrádce nic neurodilo a nedařilo se prodat ani žádné plátno a koše, a tak truhlička s penězi zela prázdnotou. Už neměli skoro co jíst a pravá pohroma nastala po příchodu výběřčího daní. „Nemáte čím zaplatit?“ obořil se na chalupníka. „Nedá se nic dělat, vyhlásíme, že od zítřka je na prodej vaše chalupa s polem i zahrádkou a vaše zvířata jakbysmet. Daně se platit musí!“

Co teď? Tatínek seděl se svěšenou hlavou v koutě kuchyně, bezmocně zatínal pěsti v klíně, ale žádný spásný nápad na záchranu jejich hospodářství nepřicházel. Uplakaná Zdenička se na dvorku loučila se zvířátky. Smutně se probírala měkoučkou srstí své oblíbené ovečky a na krk jí uvázala červenou mašličku s mosaznou rolničkou. Kačence nasypala její oblíbené krmení, kohoutkovi Kokrháčovi zrní, tříbarevnému kocourkovi Mackovi nalila do jeho misky mlíčko a kozlíku Nebojsovi do chlívku hodila čerstvě natrhané lupení. Pak si sedla u pejskovy boudy, vzala hlavu svého čtyřnohého kamaráda do dlaní a požalovala mu, jaké je stihlo neštěstí a že netuší, kdo se dál

o něho a ostatní zvířátka bude starat. S uslzenýma očima odešla za tatínkem do kuchyně nachystat poslední skromnou večeři.

Pejsek Voříšek zatím nelenil, zavrtěl ocáskem, čumákem otevřel dveře kozlíkova chlívku, zaštěkl na kocourka u misky a kačenku u korytka a nezapomněl ani na ovečku. A začala velká porada. Voříšek nejprve všem pověděl, co mu Zdenička svěřila, a že do budoucna nemají nejlepší vyhlídky. Ovečka s vykulenýma očima bekala, kdopak jí bude chystat sůl na lízání, kačenka se obávala, zda nový hospodář nevysuší louže na dvorku a kde že se bude batolit. Macek se strchoval, zda si někdo najde čas, aby ho pohladil a podrbal za oušky. Každý se o něco bál... A pak vyskočil Nebojsa, který, jak jeho jméno napovídá, má odjakživa pro strach uděláno: „A já tady na žádného nového hospodáře čekat nebudu, žádného jiného nechci! Sbalím si svých pár švestek a jdu do světa.“ A jak řekl, hned udělal – smotal svoji chlupatou deku do rance a byl

připraven na cestu. Voříšek se nejprve škaredil, že nikdo nemyslí na Zdeničku a jejího tatínka, vždyť se přece o ně skvěle starali, ale nakonec se rozhodl. Než by sloužil novému hospodáři, čert ví, co bude zač, tak raději také odejde pryč. Vyčmuchar a vyhrabal všechny kosti schované po různých koutech a pečlivě je svázal do uzlíku. Kačenka se také začala balit a nakonec před setměním všichni vyrazili na cestu do neznáma. Voříšek v čele dělal průzkumníka, Nebojsa za ním bujně poskakoval, ovečka svolávala cinkáním své rolničky zpět ostatní, kteří se po cestě trošku zaběhli. Cesta jim vesele ubíhala, ale vtom bum báb, hromy blesky, přihnala se děsivá bouře. A k tomu ještě tma jak v pytli. A teď, babo rad', kam se vrtnout v takové slotě? „Kokrháči, vyleť na strom a rozhlédni se, kde nejbližší svítí světýlko,“ zavelel Nebojsa. Kohoutek se na stromě rozhlížel do všech stran a hurá – najednou vesele zakokrhál a udal ostatním směr, kde v dálce spatřil svítit světýlko. Snad tam budou dobří lidé a nechají je všechny přenocovat, než se přezene ta slotá.

Došli k mýtince, kde stála osvětlená chaloupka. Trochu se zarazili a domlouvali se, kdo půjde prozkoumat, co se děje uvnitř chaloupky. Kdo jiný než kozlík? Ten je přece neohrožený, a navíc dostatečně vysoký, aby natáhl krk až do okna. Nebojsa se postavil na zadní, předníma nohama se opřel o zeď a nakukoval do rozsvícené místnosti. A překvapením vykulil oči. Na stole hromada peněz a kolem ní Petrovští loupežníci! Kouří, pijí, hulákají jeden přes druhého... Až jeden vši silou práskne do stolu a zařve: „Ať mě čert vezme, jestli toto není pořádné zlodějské dělení!“ Kozlík sebou cuknul a rozbil rohy

